

Učitelji namreč pretijo v svojih resolucijah naravnost s štrajkom. Še hujše pa je to, da obsojajo v svojih sklepih vsako vojno, tudi če bi Francija bila napadena ter bi se morala braniti. Sam prosvetni minister de Monzie se je moral dvigniti ter obsoditi take sklepe, da pomiri francosko javnost. Učitelji so na svojem kongresu sami najučinkovitejše dokazali, kakšna je vzgoja v francoskih laičnih šolah, saj so tudi oni sami bili vsi odgojeni v teh šolah. Protidomovinski, povse revolucionarni sklepi njihovega kongresa so logična posledica laične, brezverske vzgoje. Takšni obžalovanja vredni pojavi so najkrepkejši dejanski dokaz, da bojevniki za katoliško mladinsko vzgojo in njeni širitelji ne delajo samo za dobrobit mladine in staršev, marveč tudi za obstoj in blaginjo ljudstva ter države.

*

Št. Andraž pri Velenju. 15 let je preteklo, odkar se je končala grozna svetovna morija; po štirih grozopolnih letih so se vračali naši mošje in mladeniči pod svoj rodni krov, na svojo domačo zemljo, ki je klicala po pridnih rokah in skrbnih gospodarjih. Toda komaj so se malo oddahnili od prestanega gorja in trpljenja; komaj je po štiriletnih grozotah malo na nje posijalo solnce miru, že jih je dolžnost klicala drugam. Koroška, dežela jezer in gora, je klicala na pomoč. Vstal je, dasi premagan in ponižan, pa kljub temu še vedno oholi Nemeč in skušal si s silo osvojiti zibelko slovenstva. Znova so se odzvali temu klicu, znova so se zbrali pod orožje ter odhiteli braniti našo severno mejo. Od Jeps do Stola je zadonelo grmenje topov; zaropotali so mitraljezi in od vseh strani je odmevalo praskejanje pušk. Ko je zemlje lačni tujec uvidel, da s silo ne doseže ničesar, se je poslužil zvižaja. Poplavlili so deželo krivi preroki — nemški agitatorji, ki so mamili ljudstvo s sladkimi besedami in visokimi obljubami. In dobro koroško ljudstvo jim je nasledlo. Prišel je usodni 10. oktober 1. 1920, ki je črni dan v slovenski zgodovini. Z lažjo in zvižajo je dosegel tujec, da smo izgubili Korotan, zibelko naše svobode in samo-

stojnosti. Vse te boje in zmešnjave, ki jih je pred 13 leti bila polna koroška dežela, nam bo znova pokazala štiridejanska igra iz časa bojev za Koroško »Koroški tihotapec«, na koje se pripravljajo naše Katoliško prosvetno društvo. Ker je ta igra nekaj povsem novega za naš kraj ter bližnjo in daljno okolico, vabimo že sedaj vse naše prijatelje od blizu in daleč, da se je sigurno udeležijo. Dan prireditve bomo še objavili.

Rojstvo „smešnega Avguščina“.

Prvi smešni (der dumme) Avguštin se je imenoval Tom Belling. Bil je po rodu Anglež in nadzornik konj v cirkusu Renz v Berlinu, in tamkaj so mu re-

kali Avgust. Njegovo delo in opravilo se ni prav nič razločevalo od zaposlenosti drugih njegovih tovarišev, le njegovo življenje je bilo nekoliko drugačno, ker je rad pil in ga je včasih pocuknil preko žejne in mere. Vdanost Bellingova pijači ni bila v letih 1870 v tedaj še bolj neznanem Berlinu nič neznanega, vendar so mu gledalci to slabo lastnost zamerili. Ko je Tom zapustil nekega večera pozorišče jahanja, je nevarno padel s konja; očitno se je pred nastopom preveč bratil z alkoholom. Ker so otroci in pijanci pod posebnim varstvom angela varuha, se tudi Bellingu ni pripetilo nič hudega. Pobral se je in je bil samo začuden nad dejstvom: ostal je nepoškodovan. Seve se je otipaval in neverjetno bedasto

Nekaj čisto novega za brinetke

Ime Brunetaflor je še novo. Ne bo pa dolgo, ko bodo brinetke ponosne na svoje lepe lase ... negovane z novim Special-Shampooom Brunetaflor.

Učinkuje naravno in edinstveno zaradi hequila, ki ga ima v sebi. Kostanjasta barva, temni ton sta s tem neverjetno poudarjena. Lase daje dobe krasen lesk in čudovit lesk. Nenavadno lepo se kodrajo.

Zajamčeno brez sode in kemičnih barvil.

E L I D A S P E C I A L S H A M P O O

BRUNETAFLORE

nigsbergu so se smejali že njegovemu kratkemu gosjemu peresu ter kljunu; pri oznani: izdelovati peresa iz kovine — so obdolžili Bürgerja duševne zmedenosti.

Dejstvo je, da je bil Bürger v kratkem času ob vse učence. Nikdo ne bo pošiljal otroka v šolo k norcu! Šolska mladež ga je celo javno zasramovala in mu metala v obraz psovko: »Kljun, peresni kljun! Počet je someščanov in mladine je Bürgerja tako potrla, da se je udal pijači.

Po preteku par let je priromalo Bürgerjevo gosje pero s kljunom na Angleško. Angleži so uvideli važ-

»Gospod Hubert je bil zvečer pri nas.«
»Vi ste bili v koči na barju? Čemu pa? Iz kakšnega namena?«

»To vam povem pozneje.«

»Torej, Grčar, bil sem pri vas. In nato, ko sem bil odšel, kaj se je zgodilo?«

»Tedaj je moja stara rekla: Belčarja naj vzame hudič! Rdečega petelina naj mu vržejo na streho.«

»Kaj pa ste vi odgovorili?«

»Nič!«

»Zakaj — nič?«

»Oh, kaj pa naj stari rečem?«

Utrujen je legel na hrbet.

»Grčar, povedati nam morate, kaj vse se je še dogodilo!«

Zopet je nekoliko dvignil glavo.

»Zaspal sem pri mizi. Ko sem se prebudil, sta bila v sobi Bianka in Tonče.«

»Belčarjev?«

»Belčarjev. Pila sta kavo. Naredil sem se, kakor da spim. Kajti če ne spim, ne govorita tako med seboj.«

Premolknil je.

»Kaj pa sta govorila?«

»Tonče bi moji stari moral dati denarja. Veliko denarja. Mislim, da tisoč dinarjev. Sicer bi odposlala Bianco v mesto. In to je hotel preskrbeti gospod Hubert. Njemu je stara nocoj tudi prerokovala iz rok.«

»To je grda laž!« sem ga prekinil.

»Doleti človeka!« je rekel gospod Boltežar. »Doleti človeka, če se spušča v take reči! In sedaj nadaljujte, Grčar! Če poveste vse po resnici in pravici, vam pošljem steklenico žganja.«

»Nočem žganja,« je rekel Grčar; »prehudo mi je.«

»Torej oni trije so pili kavo, Tonče pa naj bi plačal tisoč dinarjev. Kaj pa je rekel?«

»Najprej denarja ni hotel dati, nato pa je vprašal, če Bianca res hoče od doma. Tedaj je stara rekla: »Res, čez teden dni. Gospod Hubert jo bo sam spravil v mesto.« Tedaj je Tonče začel zelo preklinjati.«

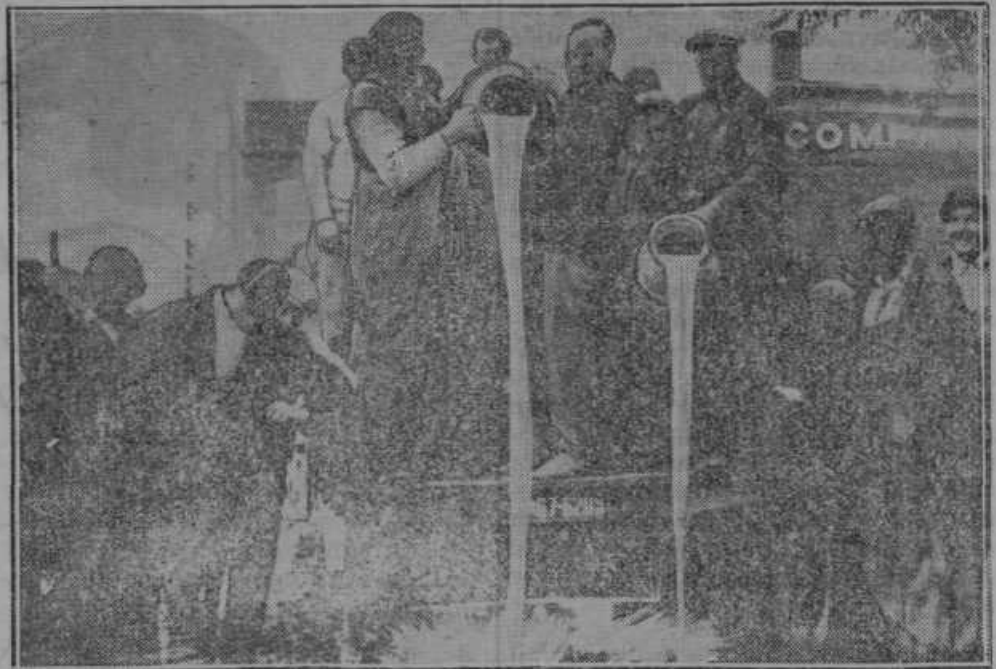
»Toda, Grčar,« sem pripomnil, »vaša žena je vendar grdo lagala.«

gledal v začudenju, da se mu ni nalomila niti ena koščica. Treba še povdariti, da mu je žarel na sredini obraza prav čokast in rdeč nos. Nekdo izmed občinstva mu je po srečno prestani nezgodi zaklical: »Dobro, August, še enkrat!« Klic »Dobro, August!« se je širil po cirkusu. Hlevni nadzornik se je moral za nepričakovano ploskanje zahvaliti občinstvu, kar je tudi storil vsled okajenosti s prav nerodnim priklonom. Ta priklon je žel navdušenje vseh gledalcev.

Tom Belling pa v resnici ni bil tako neumen, kakor je zgedel. Drugi večer za tem je nastopil čisto trezen v uniformi, ki mu je bila znatno prevelika. Njegov nastop je obstojal v tem, da je pri delu kolikor mogoče pogostokrat padel, sploh se je obnašal nerodno, prejemal je od tovarišev zaušnice, saj jim je bil zmiraj v napotje. Občinstvo se mu je smejala in ploskalo in vedno zno va je bilo čuti klic: »August!«

Tako zgleda rojstvo smešnega Avguština, ki igra še danes po cirkusih tolikanj važno vlogo.

Tom Belling se je preselil iz Berlina v London, kjer ni žel s svojimi šalami nobenega odobravanja. Zopet se je vrnil v Nemčijo in od tam na Francosko. Svoj smešni nastop je izpopolnjeval z vedno novimi izkušnjami in se po-

Farmerji v Čikagi so proglasili stavko in izlivajo za na trg namenjeno mleko.

vspel tako daleč, da je nastopal v ulogi Avgusta v 11 jezikih. Radi izredne spretnosti v zbijanju šal je bil najboljši plačana cirkuška osebnost in je postal oče družine glumačev, ki so danes raztepeni po celem svetu in na glasu kot najboljši smešničarji.

ček premajhen. Minulo zimo smo pa zvedeli, da g. Josip Pfeifer v Hočah dela iz ročnih brizgaln motorne. Mi hajdi v Hoče pogledat. Pa res dobra iznajdba. G. Pfeifer montira motorje na ročne brizgalne, tako da se tudi ročni pogon lahko uporabi, če bi imel motor muhe. Zato je pa treba dosti manj denarja kot za kako novo motoriko, ki pa še povrh rada včasih odpove. Navedeno nedeljo je bila slovesna blagoslovitev brizgalne ob navzočnosti devetih sosednih gasilnih društev z dvema gasilskima zastavama. Ob pol devetih je domače gasilno društvo v paradi na čelu z godbo odkorakalo na ščavniški most in sprejelo sosedna gasilna društva. Ob pol desetih so vsa društva odkorakala v župnijsko cerkev k sv. maši. To vam je bil lep pogled: cerkev malodane polna gasilskih uniform. Po sv. maši smo odkorakali h gasilskemu domu, kjer je g. župnik v ljubem domačem jeziku blagoslovil brizgalno. Kumovali sta gospe Marija Dunaj in Marija Ribič, obe naši vaščanki, ki sta v izdatni meri pripomogli, da se je ta naš praznik izvršil tako nad vse pričakovanje lepo. Po blagoslovitvi je g. načelnik Franc Vunderl pozdra-

Sv. Jurij v Slov. goricah. V naših krajih je bila letina še precej povoljna, ker ni bilo izrednih vremenskih uim, moramo zaznamovati le eno večje dne 20. avgusta. Takrat je med silnim viharjem ponekod padala tudi toča. — Položili smo k večnemu počitku dobro in res skrbno mater na Malni Elizabeto Pivec v starosti 78 let. Blagopokojna je preživela 50 let zakonskega življenja. Za vsa dobra dela prejmi plačilo od Gospoda, katerega si večkrat poželega v svoji težki bolezni.

Fram. Dne 3. t. m. je umrla Angela Brezovšek. Ze v 23. letu je postala žrtve neizprosne jetike. Bila je jako verna ter je vdanu prenašala bolezni. Naj sedaj pri Bogu uživa plačilo za trpljenje ter prosil za tolažbo svojim domačim, posebno potrtemu Ivanu, s katerim je le tri leta živela v srečnem zakonu.

Cezanjevc pri Ljutomeru. Pa se je zamajala naša sicer tiha vasica v nedeljo dne 24. septembra ter se zazibala, ko je ljutomerska godba zaigrala zjutraj pri našem gasilskem domu pod spretnim vodstvom g. kapelnika F. Zacheria. Naše gasilno društvo je že nekaj let sem stremelo za tem, da si nabavi motorno brizgalno, ali kaj, ko je pa bil zbran kapital-

»Saj vedno laže!«

»Le dalje!«

»Nato je Tonče hotel oditi in je rekel, da gre po denar, da ima hranilno knjižico. Tedaj je kar naenkrat rekla stara, da mora prinesiti tri tisočake. Nato sta se stara in Tonče zelo prepirala. Bianka pa se je le smejala, pela in govorila: »V mestu je lepo.« Nato je Tonče dejal, da bo prinesel denar, in je odšel.«

»In kaj se je zgodilo potem?«

»Potem sem zopet zaspal.«

»Zdi se, da vam je Bog blagoslovil spanje, Grčar. Kdaj pa ste se zopet zbudili?«

»Ne vem, kdaj je bilo to. Stara je sama sedela z Bianco in je rekla: »Če Tonče zopet pride, bova najprej vzeli denar, potem pa mu reci, da te mora v kratkem vzeti. Sicer da pojdeš v mesto!« Bianka pa je rekla, da ji za žago nič ni. Toda vzame naj jo le. Nad vsemi bo v vasi, ki sedaj tako prevzetno gledajo nanjo. In počela bo, kar bo hotela.«

Grčar je zopet legel na hrbet,

»Dalje, Grčar, dalje! Vse moramo vedeti; sicer ne pridete iz zapora.«

»Zebe me zopet!«

»Da, če hočete na toplo, pripovedujte hitreje!«

»Hitreje? Kaj pa naj rečem? Prišel je Tonče in prinesel denar.«

»Koliko?«

»Tega ne vem. Bil je papirnat denar. Šteli so in rekli: prav.«

»Kdo je preštel?«

»Stara in pa Bianka.«

»In Tonče?«

»On je sedel najprej čisto tiho. Naenkrat pa se je začel cmeriti. Dejal je: sedaj je okradel svojega očeta in kaj bo z njim, če pride na dan? Saj je bil vendar vojak in narednik, sedaj pa je postal tak malopridnež in zločinec. Nato je začel zelo jokati zaradi tega, kar je storil.«

»Kaj pa sta oni dve rekli?«

»Stara je dejala: Vsak človek mora vedeti, kaj hoče; in Tonče ima v črtah na roki tako zapisano in tudi v svojih kartah, da to mora priti. Bianka pa je rekla: Tonče je mevža. Takega cme-

nost iznajdbe in pričeli kar na veliko z izdelovanjem kovinastih peres, ki so ticala v lesenih držajih. Izdelovanje peres po Bürgerjevem načinu je vr-glo tekom par let Angležem težke milijone; pravi in prvotni iznajditelj pa je po Königsbergu na starost beračil — mesto da bi bil milijonar!

Najdražja prese-litev.

Pred tedni je sklenila njujorška banka, da se bo preselila. Težava pri preselitvi je bila, kako najbolj varno prepeljati gotovino in vrednostne papirje v znesku 170 milijard Din. Posebni strokovnjaki so napravili na-